

DE
BANK

A.B. GOODMAN

Een thriller over financiële macht, technologie
en criminele intriges

Copyright © 2026 door Planetary Book Company

Alle rechten voorbehouden. Echter...

U BENT GEAUTORISEERD OM EEN ONBEPERKT AANTAL KOPIEËN TE MAKEN VAN DEZE VOORBEELDWEERGAVE VAN VIJF HOOFDSTUKKEN. U MAG ZE VERSPREIDEN AAN FAMILIE, VRIENDEN EN AAN IEDEREEN AAN WIE U ZE WILT GEVEN. U BENT OOK GEAUTORISEERD OM ZE TE PLAATSSEN OP SOCIALE MEDIA EN ELDERS OP HET INTERNET. ÉÉN VOORWAARDE: U MOET HET PLAATSSEN IN DE VORM WAARIN HET NU IS VERVAT. U MAG DE WOORDEN, AFBEELDINGEN OF AUDIO (INDIEN AANWEZIG) OP GEEN ENKELE WIJZE WIJZIGEN.

Voor aanvullende informatie over dit boek, inclusief licentie- en adaptatie-informatie, kunt u contact opnemen via:
info@planetarybooks.com

Hoofdstuk 1 – Moord

Charlie Bakkendorf beschouwde zichzelf als een doorgewone man. Geen heilige, geen schurk — iemand die zijn leven liet leiden door eenvoudige behoeften, zonder ruimte voor kwaadwillendheid. Zijn functietitel, „kluismanager“ bij de gerenommeerde investeringsbank Bolton Sayres, klonk imposant, maar stelde in de praktijk weinig voor. In werkelijkheid beheerde Charlie helemaal niets. Als middelbare schoolafgestudeerde zonder bijzondere kwalificaties was hij vrijwel ongemerkt in die rol terechtgekomen.

Op zijn tweeëndertigste was Charlie vrijgezel en snakte hij naar gezelschap. Maar daar stond verandering in. Tenminste, dat dacht hij. In nog geen twee weken had Maria zijn wereld op zijn kop gezet. Haar gezicht bleef maar aan hem kleven, levend en onweerstaanbaar. Hij was smoorverliefd.

Hij hoopte dat het sturen van een taxi voor haar een goede indruk had gemaakt. Een bescheiden gebaar, maar één dat zijn oprechtheid moest aantonen. Glimlachend dacht hij terug aan hun koffieafspraakje — dat zo vanzelf was uitgelopen op een charmant dineetje. Zaterdag zou hij haar weer zien. Ze zouden de stad ingaan: een etentje in een exclusief restaurant, gevolgd door een Broadway-show. Bedoeld om haar te betoveren.

De extravagante avond zou een fortuin kosten, misschien meer dan duizend dollar, maar voor één keer kon Charlie daar mee leven. Hij had de jackpot gewonnen. Twee miljoen dollar. Genoeg om al zijn dromen te verwezenlijken. Een fractie daarvan besteden om Maria als een koningin te behandelen voelde niet alleen haalbaar, maar ook juist. The 21 Club en de beste stoelen op Broadway waren nog maar het begin. Het zou even wennen zijn, die nieuwe rijkdom, maar vanaf zaterdag was hij vastbesloten haar te omarmen.

De taxirit terug naar Brooklyn haalde hem uit zijn dagdromen. Hij pakte zijn portemonnee en berekende wat de rit zou kosten. Oude gewoontes sterven hard; alleen al de gedachte om nog eens vijftig dollar neer te leggen deed hem huiveren. Waarom dat geld uitgeven als

de metro je voor twee vijftig bracht? Met een zucht betaalde Charlie de chauffeur en daalde af naar het perron bij het station aan 181st Street.

De metro was gelukkig rustig — een wereld verwijderd van de gebruikelijke chaos. Een paar verspreide passagiers dwarrelden rond toen Charlie instapte. Hij verwelkomde de stilte en stelde zich een toekomst voor waarin hij deze sleur achter zich kon laten. Misschien een appartement in Lower Manhattan kopen en voortaan naar zijn werk lopen. Of helemaal ophouden met werken.

Halverwege stapte hij over op een andere lijn en was binnen dertig minuten thuis. Bij de uitgang van het station stapte hij een slecht verlichte straat op. Zwakke lichtplekken dropen van verspreide lantaarns en raakten de schaduwen rondom nauwelijks. Er was iets aan die duisternis dat hem onrustig maakte — een gevoel dat sterker werd toen een figuur uit het donker opdook.

De man was klein en gedrongen en verscheen plotseling aan Charlie's rechterkant. Hij schrok ervan; zijn hart sloeg een slag over. Dit soort ontmoetingen waren zeldzaam in zijn overwegend blanke buurt. Hoewel Charlie er trots op was open-minded te zijn, bezorgde de aanblik van een vreemde zwarte man hem een steek van onbehagen. Wat kon die in vredesnaam willen?

De man had al urenlang ongeduldig staan wachten. Zijn kaken klemde zich op elkaar van frustratie terwijl hij dichterbij kwam.

„Ben jij Charles Bakkendorf?“ vroeg hij. Zijn stem had een zwaar straataccent.

Charlie verstijfde. Hoe kende deze man zijn naam? Hij liep door en versnelde zijn pas, hopen dat de vreemdeling zijn interesse zou verliezen. Maar de man volgde hem moeiteloos.

„Ik heb het tegen j ou, broeder! Ben jij Charles Bakkendorf of niet?“

Charlie aarzelde. Als de man zijn naam kende, was hij waarschijnlijk geen rover. Die gedachte stelde hem enigszins gerust. Hij bleef staan en draaide zich om. In het schrale schijnsel van de lantaarn was het gezicht nauwelijks te onderscheiden. Hij herkende hem niet.

„Wat wil je?“ vroeg Charlie voorzichtig.

„Ben jij Charlie Bakkendorf?“

„Ja,“ gaf Charlie toe.

Voor hij meer kon zeggen, stapte een tweede figuur uit de schaduwen. Deze was enorm — een torenhoge reus van twee meter, met een paardenstaart van peper-en-zoutkleurig haar en een dikke snor. Een bandana om zijn voorhoofd gaf hem de uitstraling van een oudere hippie, maar zijn houding straalde eerder dreiging uit dan vrede.

Voor Charlie kon reageren sloeg de reus een wurgkoord om zijn nek en trok het strak. Paniek brak uit. Charlie klauwde naar het dunne nylon koord, wanhopig op zoek naar lucht. Maar de greep was onverbiddelijk. De reus stond iets achter hem en blokkeerde elke tegenaanval. Trappen misten hun doel; zijn vingers vonden geen houvast tussen het koord en zijn keel. De zuurstof ebde weg. De wereld vervaagde. Binnen enkele ogenblikken werd Charlie's lichaam slap.

De twee mannen werkten snel. Ze schoven elk een arm onder die van Charlie en hielden hem overeind als een dronken vriend. Voor wie het zag, was het drie vrienden die na een avondje stappen naar huis gingen. Niemand zou vermoeden dat Charlie al dood was.

Ze bereikten een wachtende BMW en manoeuvreerden het levenloze lichaam op de achterbank, zijn benen netjes weggestopt. Zodra de portieren dichtvielen, onttrokken de zwaar getinte ramen de grimmige lading aan het zicht. Zelfs wie goed had gekeken, zou Charlie slechts hebben zien slapen — ware het niet voor de veelbetekenende rode streep over zijn nek.

De reus, die op de passagiersstoel was gaan zitten, trok zijn snor en pruike af. Daaronder verscheen een gladgeschoren gezicht met een militair kapsel. Met geïmproviseerde efficiëntie haalde hij een nieuw kentekenplaatje tevoorschijn van onder de stoel. Beveiligingscamera's zouden de auto registreren zodra hij passeerde, maar het nieuwe kenteken zou hen op een dwaalspoor brengen. Zelfverzekerd en methodisch reden de mannen de nacht in.

Hoofdstuk 2 – De ogen van een spion

Van buiten was het gebouw niet te onderscheiden van de andere kantoorpanden bij Wall Street. Maar zevenentwintig meter onder de fundering, ingebed in het eeuwenoude basalt van Manhattan, lag een clandestiene bewakingshub — in volle werking op 24 juli 2008, de nacht dat Charlie Bakkendorf werd vermoord.

In die ondergrondse ruimte huisde een buitengewoon elektronisch surveillancesysteem dat bekendstond als THEATRES, ontworpen door Adriano Navarro, een voormalige militair van middelbare leeftijd die techarchitect was geworden. Navarro had het ogenschijnlijk ontwikkeld om New York City te beschermen tegen terrorisme, maar in de praktijk diende het ook de financiële belangen van een aantal megabanken. Die instellingen gebruikten het systeem om concurrenten én klanten in de gaten te houden — en zo hun macht te verstevigen via alomtegenwoordige surveillance.

Het hart van THEATRES bestond uit drie onderling verbonden supercomputers, gekoppeld via een dicht web van glasvezelverbindingen. Tienduizenden camera's, microfoons, drones en andere apparaten stuurden voortdurend gegevens op, verwerkt door algoritmen die een heel leger analisten konden overtreffen. Vanuit zijn uitkijkpunt boven de controlekamer verwonderde Navarro zich over de reikwijdte van het systeem — een prestatie die ooit als sciencefiction gold. Met één toetsaanslag kon hij intieme details achterhalen over het leven van iedere stadsbewoner: werk, financiën, medische dossiers, persoonlijke relaties.

Ondanks zijn trots was Navarro een man met littekens — zowel op zijn lichaam als in zijn ziel. Van Italiaans-Griekse afkomst stelde hij zich graag voor als nazaat van de oude Spartanen, krijgers bekend om hun discipline en behendigheid. Maar de tijd had zijn tol geëist. Ooit slank en geduchte vechter, onthulde zijn spiegelbeeld nu grijzende slapen en een dunner wordende kruin. Een ernstige mank gang, gevolg van een militaire hinderlaag tijdens de Golfoorlog, herinnerde hem dagelijks aan zijn kwetsbaarheid.

Die hinderlaag had hem een verbrijzelde heup, een gebroken arm en twee geamputeerde vingers gekost. Hij had het overleefd dankzij Koerdische rebellen en een spoedige medische evacuatie naar Duitsland, maar de beproeving had zijn leven ingrijpend veranderd. Navarro werd ongeschikt verklaard voor actieve dienst en overgeplaatst — op zijn eigen verzoek — naar de defensie-inlichtingendienst, waar hij zijn vaardigheden op het gebied van afluisteren en tegenbewaking verder ontwikkelde. Een koerswijziging die uiteindelijk de aandacht van Wall Street trok.

In de chaos na 9/11 blonk Navarro's tactisch inzicht uit. Zijn crisisplannen kregen de steun van de financiële elite van New York, wat uitmondde in de oprichting van THEATRES. Om constitutionele bezwaren te omzeilen werden de activiteiten geprivatiseerd — zodat er geen rechtszaken over burgerrechten wegens overheidsinmenging konden worden aangespannen. Tegen 2008 was het systeem een alomtegenwoordige kracht, die gezichten, voertuigen en gesprekken registreerde met een efficiëntie die niemand aankon.

Navarro leunde achterover in zijn bureaustoel en nam een slok van de koffie die zijn assistente Susanna Maloney hem had gebracht. Susanna was slim, efficiënt en charmant — al jarenlang zijn vertrouwde rechterhand. Haar aanwezigheid riep soms seksuele gedachten bij hem op, maar hij hield die onderdrukt. Hij waardeerde haar professionaliteit te zeer.

De routinematige avond werd verstoord door een jonge operator met verontrustend nieuws: een gedeeltelijke uitval van de bewakingsbeelden in een deel van Brooklyn. Navarro strompelde naar voren en volgde de jongeman de controlekamer uit. Even later stonden ze voor het monitorstation. Het scherm was leeg, zoals hij al had verwacht.

Navarro ging zitten, stelde de knoppen in en activeerde de aanraakgevoelige zoomfunctie. De console was gebruiksvriendelijk — vergelijkbaar met een spelcomputer. Hij zoomde uit totdat het scherm een kaart toonde van een groot deel van Brooklyn.

„Daar,“ stelde de jongeman voor, terwijl hij een specifiek gebied aanwees.

Navarro zoomde in en klikte op „streetview“. In plaats van beelden verscheen er ruis.

Er was niets te zien of te horen. Navarro typte het resetprotocol in en wachtte. De subsysteemcomputer startte snel opnieuw op — maar het probleem bleef. Het scherm en de luidspreker bleven gevuld met ruis.

Hij keek op zijn horloge. 22:40 uur. Er waren vijf minuten voorbij. Het systeem zou zichzelf herstellen.

„Misschien moeten we het hele systeem opnieuw opstarten,“ zei hij.
„Stuur in de tussentijd een NYPD-team en een reparatieploeg naar het gebied.“

„Ja, meneer,“ antwoordde de jongeman. „Maar het duurt minstens tien, vijftien minuten om mensen daar te krijgen.“

Dat bleek al snel niet meer relevant. Om 22:41 uur verschenen de beelden plotseling terug op het scherm, alsof er nooit iets aan de hand was geweest. Het gebied was donker, maar de infraroodbeeldvorming maakte het relatief duidelijk. Een dronken man wankelde over straat en mompelde in zichzelf. De jonge operator schudde zijn hoofd.

„Ik begrijp er niets van. Stuur ik de NYPD toch?“

„Doe maar,“ antwoordde Navarro glimlachend, terwijl hij terugliep naar zijn kantoor, gesteund op zijn wandelstok. Bij de deur draaide hij zich nog even om. „En stuur een mail naar het programmeerteam. Laat ons maar eens horen wat zij ervan denken.“

Hoofdstuk 3 – Vijf jaar later

Jim Bentley pakte zijn koffie en begaf zich om half tien stipt naar de afdeling autoleningen van de bank. Weer een dag bij Bolton Sayres, weer een klus die niemand anders wilde. Als jonge advocaat bij de bank van zijn schoonvader — een baan die hij uitsluitend te danken had aan zijn huwelijk met Laura Stoneham, de dochter van de CEO — had hij aanvankelijk de kans om ervaring in de rechtszaal op te doen met beide handen aangegrepen. Maar een executieverkoopzaak voor een investeringsbank? Dat sloeg nergens op.

In de vierde kelderverdieping was Leroy White net klaar met het poetsen van een bordeauxrode BMW 528i. De zestigjarige immigrant uit Mississippi beheerde het wagenpark van de bank met nauwgezette trots; zijn positie was hem ooit bezorgd door de politieke connecties van zijn eigen schoonzoon in de zwarte gemeenschap van New York. Leroy kon niet lezen noch schrijven, maar hij kende elke auto als zijn broekzak.

„Goedemorgen, meneer Bentley,“ riep hij met een brede glimlach. „Ze staat helemaal klaar voor u.“

Na een snelle controle van Jims papieren overhandigde Leroy de sleutel. „Vergeet me niet met Kerstmis,“ voegde hij er met een knipoog aan toe.

De stille cabine van de BMW deed Jim denken aan zijn eigen Chevy Cavalier uit 2002, die stof stond te vergaren in een garage ergens in Manhattan. Hij had hem al lang niet meer aangeraakt. Waarvoor ook? De meeste bankmedewerkers vertrouwden op de metro en taxi's; velen hadden niet eens een rijbewijs. Maar Jim hield van rijden, ook al lagen de kansen daar tegenwoordig schaars.

Laura's woorden klonken door zijn hoofd: „Geld doet er niet toe.“

Dat kon zij makkelijk zeggen. Ze had nooit iets anders gekend dan rijkdom. Ze had hem naar New York gelokt, ondanks zijn afkeer van het stadsleven, en hij was uit liefde meegegaan. Maar sinds hun huwelijk was alles veranderd — en helemaal sinds de geboorte van hun

dochter. De dramatische gewichtstoename van zijn vrouw had haar veranderd in iemand die hij nauwelijks meer herkende.

Wat kon hij doen? Hun dochter had hem nodig; zijn verantwoordelijkheden als vader stonden niet ter discussie. Maar hij kon het niet laten zich af te vragen wat er nog overbleef van hun relatie, onder het gewicht van al die veranderingen. Ze hadden al maanden geen seks meer gehad.

Om tien uur reed de BMW in noordelijke richting over de New York Thruway, richting Clarksville, de hoofdplaats van Verde County. De rit voerde hem van de betonnen jungle van Manhattan naar de ongerepte Catskill Mountains, met hun 76.000 inwoners te midden van glooiend boerenland en toeristische bestemmingen. Het gerechtsgebouw domineerde het kleine stadje van 20.000 zielen — een negentiende-eeuws bouwwerk in Romeinse stijl, opgetrokken uit rode zandsteen.

Om 13:40 uur glipte Jim de traditionele rechtszaal binnen en nam plaats enkele rijen achter de andere advocaten in hun krijtstreepzakken. Voor rechter Floyd Van Hewing stonden twee heren: Jeb Knight, een gerespecteerde advocaat uit Kingston, bekend om het vertegenwoordigen van grote bedrijven, en Albert Bennington, een zelfstandig plaatselijk advocaat.

Knight stond op.

„Edelachtbare, zoals mijn collega in zijn stukken heeft erkend, bepaalt artikel 3212 van de wet van New York dat schuldeisers geen aanspraak kunnen maken op een levensverzekering wanneer de genoemde begunstigde de overledene overleeft.“

„Betekent dat niet dat ik uw verzoek moet afwijzen?“ onderbrak rechter Van Hewing hem.

„Nee, edelachtbare. Onze bank is een van de schuldeisers van Thomas Mattingly. Maar zoals u weet, werden in 2010 de lichamen van drie leden van de familie Mattingly dood aangetroffen in hun huis in Paradise. Forensisch onderzoek stelde vast dat de vrouw en de zoon werden vermoord, gevolgd door de zelfmoord van de vader.“

„Waarom zou de verzekeringsmaatschappij uitkeren bij zelfmoord?“

„De polis was meer dan twee jaar voor de zelfmoord afgesloten,“ legde Knight uit. „Uitsluitingen voor zelfmoord gelden gedurende twee jaar.

Daarna wordt aangenomen dat de zelfmoord niet is gepleegd met het oog op financieel gewin.“

„Ik begrijp het.“

„Niemand betwist dat zijn vrouw Sarah Mattingly de begunstigde van de polis was, en dat zij twee uur vóór haar man overleed.“

„Wat doet dat ertoe?“

„Het betekent dat Sarah hem niet heeft overleefd. Haar status als begunstigde is daardoor nooit in werking getreden. De enige overlevende erfgenaam is de kleinzoon van Thomas Mattingly. Maar aangezien hij niet als begunstigde was opgenomen, en de wet van New York uitsluitend genoemde begunstigten beschermt, moet het geld aan de nalatenschap worden uitbetaald.“

„En vervolgens aan de schuldeisers — dat wil zeggen aan uw bank,“ vulde de rechter aan.

„Precies, edelachtbare.“

De rechter leunde voorover. „Als ik uw verzoek inwillig, staat de jongen in de praktijk met lege handen, omdat uw cliënt elke cent opeist, minus de administratiekosten.“

„Misschien, edelachtbare. Maar het is nu eenmaal de wet, en we hebben allemaal gezworen die te handhaven.“

„Hoe weten we dat het weglaten van de jongen geen vergissing was van zijn grootvader?“

„Dat doet er juridisch niet toe,“ betoogde Knight. „Er bestaat geen grondslag waarop een potentiële erfgenaam de opbrengst van een levensverzekering kan ontvangen in plaats van de nalatenschap, tenzij hij bij name in de polis is opgenomen.“

„Hoeveel bedraagt de schuld?“

„De kredietlijn bedroeg 25 miljoen dollar. Daarvan had Thomas Mattingly 1,4 miljoen opgenomen. De taxatiewaarde van het huis bedraagt 738.000 dollar. Het resterende saldo is 642.545 dollar en 34 cent, inclusief de kosten van de executieverkoop.“

„Meneer Knight.“ De stem van de rechter klonk strenger. „Het is de taak van deze rechtbank om weduwen en wezen te beschermen.“

„De taxatie is overigens ruim genomen,“ vervolgde Knight, onverstoorbaar. „De bank zal bij de uiteindelijke verkoop vrijwel zeker minder opbrengst zien. Maar we zijn overeengekomen het eigendom over te nemen tegen de getaxeerde waarde.“

De rechter bladerde door zijn dossier.

„Ik vind het niet prettig om een weeskind zijn verzekeringsgeld af te nemen.“

„Edelachtbare,“ verklaarde Knight, „u neemt hem niets af. Hij heeft het nooit gehad. Bolton Sayres heeft een kredietlijn van 25 miljoen dollar verstrekt op uiterst magere zekerheden. Zij hebben recht op terugbetaling.“

„Waarom zouden ze dat doen?“ drong de rechter aan. „Waarom leent een bank iemand 25 miljoen dollar op onderpand dat bestaat uit een boerderij van nog geen 700.000 dollar waard?“

Knight aarzelde even.

„Edelachtbare, het zou niet de eerste keer zijn dat een bank iemand helpt een droom te verwezenlijken, ook als dat aanzienlijke risico's met zich meebrengt. Daar draait bankieren om. Juist daarvoor moeten we dit geld innen. We werken hard om onze verliezen te beperken, zodat we meer mensen kunnen helpen.“

„Alstublieft. Bespaar me dat,“ merkte de rechter op.

„De droom van Thomas Mattingly,“ vervolgde Knight, „was het bouwen van een skiresort. Mijn cliënt probeerde hem daarbij te helpen. Hij moet terugkrijgen wat hij kan — en zelfs nadat we dit geld hebben geïnd, lopen we nog altijd een groot verlies.“

„Ik vertegenwoordigde Catskill Bank of Commerce voordat die werd overgenomen,“ mopperde de rechter. „Zo veel geld uitlenen met zo weinig onderpand — eerlijk gezegd lijkt me dat een ernstige schending van de fiduciaire plicht jegens de aandeelhouders. Je geeft geen geld weg om gekke plannen te financieren.“

Terwijl Albert Bennington zich klaarmaakte om te antwoorden, bladerde Jim koortsachtig door het dossier dat hij — tot zijn spijt — niet eerder grondig had gelezen. Er klopte iets niet. Bolton Sayres was een investeringsbank die hypotheeken verpakte tot obligaties. Ze schreef zelf nooit hypotheeken uit. De zaak sloeg nergens op. De bank handelde

in aandelen, obligaties en derivaten, niet in persoonlijke leningen. Het officiële beleid verbood expliciet het aanhouden van illiquide activa — dat wil zeggen, elk bezit dat niet snel op de beurzen verhandeld kon worden. En vastgoedleningen waren een van de meest illiquide activa die er bestonden.

Verzonken in gedachten schrok Jim op toen Bennington opstond.

„Edelachtbare, het zou schandalig zijn om een levensverzekering toe te kennen aan een op hebzucht beluste bank!“

Bennington wees naar een vrouw in de derde rij.

„Deze jonge moeder is weduwe geworden door een vreselijke tragedie. Haar jonge, onschuldige kind — een weesjongen van nog geen vier jaar — heeft geen vader. Zijn grootvader had er ongetwijfeld van uit gegaan dat de opbrengst van de levensverzekering naar zijn kleinzoon zou gaan. Wordt dit kind nu een kind van de staat?“

„Bezwaar, edelachtbare!“ Knight sprong overeind.

„Afgewezen.“

„Maar meneer Bennington speelt in op emoties en suggereert dat u de wet negeert!“

„Uw bezwaar is afgewezen,“ snauwde rechter Van Hewing, waarna hij zich tot Bennington wendde. „Suggereert u dat ik de wet negeer?“

„Natuurlijk niet.“

„Welke juridische gronden ondersteunen uw standpunt?“

„De regel van eerlijkheid en billijkheid verbiedt ongerechtvaardigde verrijking, en de regel inzake het buiten beschouwing laten van niet-genoemde erfgenamen.“

„Bezwaar, edelachtbare,“ riep de advocaat van de bank. „Een dergelijke regel bestaat niet!“

„Afgewezen,“ zei de rechter. Hij wendde zich tot zijn neef: „Hebt u voorbeelden uit de rechtspraak of wettelijke bepalingen die uw standpunt staven?“

„Nee,“ gaf Bennington toe. Maar hij voegde er gepassioneerd aan toe: „We weten allemaal wat goed en fout is.“

„Dat houdt geen stand in hoger beroep,“ mompelde de rechter. „Hebt u nog iets ter weerlegging, meneer Knight?“

„Er valt niets te weerleggen. De wet is duidelijk. Meneer Bennington kan geen degelijk juridisch argument aanvoeren, omdat er geen te vinden zijn. De jongen is geen genoemde begunstigde. Zijn cliënt heeft geen zaak. Zo eenvoudig is het.“

De rechter maakte aantekeningen terwijl hij sprak.

„Heren, ik doe hier vandaag geen uitspraak. Zoals u weet, heb ik bemiddeling gelast, en ik verwacht van beide partijen dat zij te goeder trouw onderhandelen. Kan ik erop rekenen dat u dat beiden doet?“

Beide advocaten stemden toe. Terwijl ze hun papieren bij elkaar raaptten, rommelde Jim door zijn eigen stapel. Tussen de documenten in zijn aktetas ving hij een glimp op van het executievonnis: *Inzake: De nalatenschap van Thomas Mattingly. Bolton Sayres Holding Corporation tegen de nalatenschap van Thomas Mattingly*. De leningdocumenten die bij de aanklacht waren gevoegd trokken zijn aandacht. Op de plaats voor de handtekening van de lener stond een heldere handtekening en een volledige getypte naam. Maar de handtekening namens de bank was volledig onleesbaar — zonder getypte naam eronder. Wie bij de bank had deze onregelmatige lening goedgekeurd?

Jim onderschepte Knight bij de deur.

„Jim Bentley,“ stelde hij zich voor. „Juridische afdeling, Bolton Sayres.“

„Ha, Jim.“ Knight begroette hem hartelijk. „Ze hadden me al gezegd dat je zou komen. Laten we even naar buiten gaan.“

In de gang fluisterde Knight: „Zoals ik je collega Tim Cohen al heb gezegd — dit is een makkie.“

„De rechter leek niet erg enthousiast om in ons voordeel te beslissen.“

„Als hij tegen ons beslist, winnen we in hoger beroep. Zelfs als de wet niet aan onze kant had gestaan, had hij zich moeten verschonen. Bennington is zijn neef.“

„En de bemiddeling?“

„Louter een formaliteit,“ wuifde Knight het weg. „De rechter wil dat zijn neef wat verdient. Wij bieden niets aan.“

„Maar dan,“ aarzelde Jim — hij had al van plan geweest om toestemming voor een schikking te vragen — „wat doe ik hier dan precies? Wat is het doel?“

„Er is geen specifiek doel, en dat was er ook nooit. De rechter heeft bemiddeling gelast. Bedrijven moeten worden vertegenwoordigd, en ik kan dat niet zijn, want ik ben de procesadvocaat. Dus ben jij hier. Zo simpel is het.“

„Klinkt als tijdverspilling.“

„Misschien. Maar zo werkt het nu eenmaal.“ Knight haalde zijn schouders op. „De bemiddeling is om drie uur, aan de overkant van de straat. Het Lawyer's Building, kantoor van Bennington.“

In het cafetaria van het gerechtsgebouw at Jim werktuigelijk zijn broodje eiersalade op terwijl hij probeerde Murray Sachs, zijn leidinggevende, te bereiken. Het idee om niets aan te bieden tijdens de bemiddeling beviel hem niet. Zelfs een bescheiden schikking was beter dan de jongen met lege handen achter te laten. Maar Murray was een pietje-precies en een risicomijder. Zonder goedkeuring van bovenaf zou hij geen millimeter toegeven.

Nadat Sachs hem had afgescheept, probeerde Jim zijn schoonvader te bellen — de hoogste autoriteit bij de bank. Een riskante zet. Jeremy Stoneham had nooit een geheim gemaakt van zijn minachting voor de man die zijn dochters hart had veroverd. Alles — de baan, het salaris — was uitsluitend gedaan om Laura in New York City te houden. Maar de secretaresse van zijn schoonvader was al lang geleden geïnstrueerd om Jims telefoontjes tijdens kantooruren niet door te verbinden. Toen het drie uur naderde, gaf Jim het op en begaf zich naar de bemiddeling.

Het kantoor van Bennington lag aan de overkant van de straat. Binnen hadden zich al vijf mensen rond een lange, gepolijste vergadertafel verzameld toen Jim iets te laat binnenkwam: Bennington, Knight, de weduwe Sandra Mattingly, en de door de rechtbank aangestelde bemiddelaar.

„Excuses voor mijn late komst,“ zei Jim.

De vrouw beantwoordde in niets het beeld dat hij had van rouwende weduwen. Sandra Mattingly was slank en had een fris gezicht — zo

recht van de boerderij geplukt als maar kon. Haar zachte glimlach bij de handdruk, gecombineerd met bruin haar, groene ogen, brede heupen en een smalle taille, trok onmiddellijk zijn aandacht. Ze was amper tweeëntwintig en droeg een laag uitgesneden jurk die haar figuur benadrukte. Ze leek in niets op een rouwende weduwe. Jim rekende het snel uit. Ze moest zwanger zijn geraakt toen ze zeventien was, vlak voordat haar man stierf.

Wat voor soort weduwe kleepte zich zo uitdagend voor een bemiddeling? Uiteraard waren er inmiddels jaren verstreken. Niemand kan eeuwig rouwen. Toch had elke fatsoenlijke advocaat ervoor gezorgd dat zijn cliënte gepastere kleding droeg. Bennington profiteerde duidelijk van de naam van zijn oom en had weinig eigen klasse. Haar parfum dreef over de tafel, en de gevoelens die ze bij hem opriep maakten hem ongemakkelijk. Hoe kon een vrouw van de tegenpartij — een weduwe nota bene — zo'n effect op hem hebben?

Hij hield toch van zijn vrouw? Maar ze hadden al heel lang geen intieme relatie meer. De baby hield hen 's nachts wakker, en Laura had er weinig zin in nu ze borstvoeding gaf. Als hij eerlijk was, lag de keuze echter bij hemzelf. De intense aantrekkingskracht die hij ooit voor haar had gevoeld, was weggeëbd samen met haar omvang.

De bemiddeling sleepte zich voort. Jims sympathie groeide — net als zijn fascinatie voor de vrouw aan de andere kant van de tafel. Als medewerker van Bolton Sayres was hij verplicht de belangen van de bank te behartigen. Maar een vreemd idee drong zich aan hem op. Hij had geen bevoegdheid om schikkingen aan te gaan. Wat als hij toch geld zou aanbieden? Zijn schoonvader was CEO. Murray Sachs zou een klacht indienen; misschien probeerde hij hem zelfs te laten ontslaan. Maar Sachs stond machteloos. Hij kon zijn eigen baan niet op het spel zetten, en Jeremy Stoneham zou nooit toestaan dat zijn dochter met een werkloze man thuis zat. Dat was het voordeel van nepotisme.

Die gedachte brak hem open. Door zijn connecties op deze manier te gebruiken, zou hij alles worden wat hij verachtte. Gewone advocaten werden voor zulke dingen op staande voet ontslagen; hij werd beschermd. Zijn schoonvader mocht hem dan minachten, maar hield van zijn dochter en kleindochter. Elke misstap zou onder het tapijt worden geveegd. En zelfs als het ergste scenario zich toch voordeed en hij ontslagen werd — wat maakte dat dan uit? Hij hield al niet van zijn

baan, haatte New York City en wilde weg. Ontslagen worden zou hem die kans geven.

Na meer dan een uur vruchteloze discussie — buitensporige eisen van Bennington, die had moeten weten dat hij geen zaak had, en geen enkel aanbod van de bank — kon Jim er niet meer tegen.

„Namens Bolton Sayres kan ik u maximaal vijftigduizend dollar aanbieden,“ flapte hij eruit.

Stilte. Het gezicht van Jeb Knight verloor alle kleur. Als het aanbod werd aanvaard, was de zaak afgedaan — samen met zijn lucratieve honoraria. Maar Bennington schudde alleen zijn hoofd en zag het aanbod als een teken van zwakte.

„Geen cent minder dan 200.000 dollar,“ herhaalde hij. „Zoals u weet, kan de rechter deze familie onmogelijk in de armoede laten belanden.“

„U heeft honderd procent kans om te verliezen, want de wet staat volledig aan onze kant,“ merkte Jim op — waarbij hij even vergat dat de rechter de oom van Bennington was.

„Ik neem aan dat u dit aanbod dan uit de goedheid van uw hart doet?“ snauwde Bennington.

„Eigenlijk wel,“ antwoordde Jim. „Ik probeer deze zaak gewoon te sluiten, zodat de familie iets overhoudt. Want zelfs als uw oom in uw voordeel beslist, verliest u in hoger beroep.“

„Daar ben ik het niet mee eens.“

„U heeft geen wetten of jurisprudentie aan uw zijde. De wettekst staat u overduidelijk tegen.“

Dat heen-en-weer ging nog enige tijd door. Om half vijf was er geen schikking bereikt, tot grote opluchting van de procesadvocaat van de bank. Tijdens de pauzes was de woede van Knight over het onbevoegde aanbod overduidelijk. Hij zou het zeker melden aan Murray Sachs, met een aanbeveling voor disciplinaire maatregelen. Maar dat kon Jim niets schelen. Vijftigduizend dollar betekende niets voor een bank die dat jaar 20 miljard dollar winst zou draaien. Onbevoegde schikkingsvoorstellen waren in strijd met de bankregels en de juridische beroepsethiek — maar daar maakte Jim zich geen zorgen over. Hij had gewoon het juiste willen doen.

De rit naar het dorpje Paradise duurde meer dan een uur over de kronkelige wegen van de Catskills. De streek was prachtig, maar niet elke berg is geschikt als skiresort. Jim wist genoeg van skiën om het plan te doorzien. De bergen bij Paradise waren uitlopers. Te laag, te dicht bij de Hudson Valley, te weinig sneeuw die lang genoeg wit bleef. Gevestigde resorts als Hunter Mountain, met incomparabel betere pistes, maakten de dwaasheid van het plan overduidelijk. Wie had zo'n lening ooit goedgekeurd? Dat vroeg hij zich af terwijl hij reed. Het was onduidelijk, want op het contract stond geen getypte naam van een bankvertegenwoordiger en de handtekening was onleesbaar.

De Mattingly-boerderij zag er van veraf prachtig uit: glooiende hectares tegen drie beboste hellingen. Maar van dichtbij drong de werkelijkheid door. Verwilderde, overwoekerde velden. Een door termieten aangetast houten hek. Een groot maar vervallen huis uit 1886. De witte houten dakspanen waren al decennia niet meer geschilderd; wat er nog van over was, bladderde in grote stukken af. Het door de winter verbrande gras stond zo hoog dat het al had gezaaid. Het huis was aan het instorten.

Er stond geen makelaar te wachten, dus gebruikte Jim zijn sleutel. Binnen werd hij begroet door duisternis en muffheid. Alle meubels waren afgedekt met lakens — zelfs de spiegels — klaar voor een lang verblijf zonder bewoners. Door jaren van leegstand waren de spinnenwebben uitgegroeid tot gordijnen die de hoeken van de hal blokkeerden. De gepolijste eikenhouten vloeren hadden hun glans verloren onder een dikke laag stof.

Op de eerste verdieping vond hij drie slaapkamers. Twee leken al een eeuw onbewoond, maar de jongenskamer viel op door de moderne Ethan Allen-meubels — niet de goedkope serie, dat wist hij van het winkelen met Laura. Was dit de kamer van de vierjarige jongen geweest? Onwaarschijnlijk: hij was nog geen jaar oud geweest toen het gezin na de eerste executieverkoop vertrok. In een hoek lagen een versleten honkbalknuppel en een handschoen; aan de muren hingen emblemen van de Yankees en de Mets. Jim vermoedde dat dit de jeugdkamer van de inmiddels overleden vader was geweest, niet die van zijn zontje.

De maffe lucht dreef hem ertoe een vastzittend raam te forceren. Terwijl hij ermee worstelde, bleef zijn voet achter een oneffen vloerplank haken. Het raam ging eindelijk open, maar hij hoorde een

luid gekraak onder zijn voet. Bij nader onderzoek zag hij geen schade aan het hout. In plaats daarvan ontdekte hij een dunne, scharnierende opening — een geheim compartiment. Daarin lag een dik boek met een rode leren kaft en gouden randen. Toen hij het afstofte, werd de titel zichtbaar: *Dagboek van Robert Mattingly*. De vermoorde vader van de jongen die nu vocht om het verzekeringsgeld van zijn grootvader.

Hij aarzelde. Dit was privé, zorgvuldig verborgen voor nieuwsgierige ogen. Maar wat kon het kwaad om het dagboek van een dode man te lezen? Hij sloeg een willekeurige pagina op:

„24 juli 2008 Lief dagboek: Twee nachten geleden zagen we bij de weg twee mannen die een tas droegen waarin waarschijnlijk een lichaam zat...“

Jim staaarde naar de eerste regel.

"24 juli 2008. Lief dagboek: Twee nachten geleden zagen we bij de weg twee mannen die een tas droegen waarin waarschijnlijk een lichaam zat..."

Hij sloeg de bladzijde om...

Wat begon als een routinezaak over een levensverzekering, was plotseling iets anders geworden.

Een vermoorde bankmedewerker.

Een verdwenen lening.

Een gezin dat bijna volledig werd uitgeroeid.

En een dagboek dat nooit gevonden had mogen worden.

Terwijl Jim verder leest, ontdekt hij dat de dood van Charlie Bakkendorf slechts het begin was.

Hoe ver gaat een machtige bank om haar geheimen te beschermen?

Waarom zijn alle sporen van Charlie's bestaan uitgewist?

Wie houdt New York werkelijk in de gaten?

En hoeveel mensen zijn gestorven om de waarheid verborgen te houden?

DE BANK

Een thriller over moord, macht, surveillance en de prijs van integriteit.

Het volledige verhaal verschijnt op 15 juni 2026.

Bestel nu.

ORDER DE BANK